

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **CarTec Ostrava s.r.o.**
sídlem Vítkovická 3246/1a, 702 00 Ostrava
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Janem Spáčkem, LL.M.
sídlem Ambruz & Dark Deloitte Legal s.r.o., advokátní kancelář Nile
House,

Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Specializovaný finanční úřad, Územní pracoviště Ostrava**
sídlem Jurečkova 940/2, 700 39 Ostrava

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

takto:

I. Žalovaným Specializovaným finančním úřadem, Územním pracovištěm Ostrava vedená daňová kontrola vůči žalobci za zdaňovací období červenec 2015 zahájená protokolem ze dne 29. 8. 2018 č. j. 142003/18/4232-22792-803578 **byla nezákonným zásahem.**

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 23 456 Kč ve lhůtě 30

dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Bc. Jana Spáčila, LL.M., sídlem Ambruz

& Dark Deloitte Legal s.r.o., advokátní kancelář Nile House, Karolinská 654/2, 186 00 Praha

8.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal soudní ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který dle žalobního tvrzení spočíval v zahájení a vedení daňové kontroly na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období měsíce července 2015. Žalobce se domáhal, aby soud vydal rozsudek, že zásah žalovaného do práv žalobce spočívající v nezákonném způsobu vedení daňové kontroly zahájené protokolem ze dne 29. 8. 2018 č. j. 142003/18/4232-22792-803578 za zdaňovací období červenec 2015, je nezákonným zásahem ve smyslu ust. § 82 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“).
2. V podané žalobě žalobce uvedl, že žalovaný zahájil daňovou kontrolu v okamžiku, kdy již uplynula lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období červenec 2015. Daňová kontrola představuje zásah do práv žalobce, neboť jej zatěžuje zvýšenými finančními náklady, když žalobce je povinen správci daně poskytovat součinnost a rovněž vynakládat nemalé finanční prostředky na právní zastoupení a daňové poradenství v této věci. Zaměstnanci žalobce se při poskytování součinnosti žalovanému nemohou věnovat svým běžným pracovním úkolům. Zároveň je narušena právní jistota žalobce jako daňového subjektu ohledně jeho daňových povinností, přitom daňová kontrola fakticky nemůže vést k doměření daně.
3. Žalobce byl výzvou žalovaného, doručenou mu dne 21. 6. 2018, vyzván k podání dodatečného daňového přiznání k DPH. Žalobce reagoval sdělením ze dne 23. 7. 2018, v němž uvedl, že mu není znám důvod dodatečného daňového přiznání a toto nepodá. Následně byla žalovaným dne 29. 8. 2018 zahájena daňová kontrola za zdaňovací období červenec 2015. Žalobce již v okamžiku daňové kontroly upozornil na skutečnost, že lhůta pro stanovení daně za uvedené zdaňovací období již uplynula, neboť ust. § 148 odst. 1 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen „daňový řád“) určuje, že daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. V posuzované věci v souladu s ust. § 33 odst. 1 daňového řádu a § 101 odst. 1 písm. c) zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění (dále jen „ZDPH“) lhůta pro stanovení daně počala běžet 26. 8. 2015 a skončila 27. 8. 2018.
4. Žalovaný sice tvrdí, že lhůta pro stanovení daně byla v důsledku výzvy žalovaného prodloužena o jeden rok (§ 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu), s tím však žalobce nesouhlasí. Ve své argumentaci odkázal na dikci ust. § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu, podle níž je nezbytná existence příčinné souvislosti mezi výzvou a stanovením daně, která nastane pouze tehdy, když daňový subjekt v souladu s výzvou podá dodatečné daňové přiznání, na základě kterého následně dojde ke stanovení daně, anebo

bude příčinná souvislost existovat také u následného doměření daně žalovaným podle pomůcek, anebo v případě, že by žalovaný po nesouhlasném stanovisku žalobce zahájil postup k odstranění pochybností. Žádná z těchto skutečností však nenastala, neboť žalovaný zahájil daňovou kontrolu. Ta je specifická tím, že v jejím případě není dána požadovaná vazba na výzvu k podání dodatečného daňového tvrzení. Pokud by žalobci byla v takovém případě daň vůbec doměřena, nedošlo by tak již v návaznosti na výzvu žalovaného, ale v návaznosti na provedenou daňovou kontrolu. S takovou situací však ust. § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu účinky prodloužení lhůty nespojuje. Stejný názor zastává i Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), a to v rozsudku ze dne 30. 4. 2015 č. j. 2 Afs 1/2015-49.

5. Na základě uvedeného má žalobce za to, že žalovaný se vůči němu dopustil nezákonného zásahu.
6. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že výzva žalovaného ze dne 20. 6. 2018 č. j. 103934/18/4232-22792-805723 byla žalobci z hlediska ust. § 148 odst. 2 daňového řádu doručena včas a byla rovněž způsobilá vést k doměření daně, tj. nebyla pouze formální, což ostatně žalobce ani netvrdí. Pokud daňový subjekt na výzvu správce daně reaguje tak, že sice dodatečné daňové přiznání nepodá, ale věcné důvody pro to správci daně sdělí, nelze bez dalšího stanovit daň podle pomůcek. Takový případ totiž nelze kvalifikovat jako nevyhovění výzvě ve smyslu ust. § 145 odst. 2 věty druhé daňového řádu. Další postup správce daně v případě, kdy daňový subjekt reaguje vyjádřením nesouhlasu s výzvou, se odvíjí zejména od poznatků správce daně, kterými v době vydání výzvy disponoval a které daňovému subjektu ve výzvě sdělil a od obsahu reakce daňového subjektu. V zásadě se nabízí postup k odstranění pochybností, nebo daňová kontrola (rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2018 č. j. 1 Afs 300/2017-26). V posuzované věci správce daně zjistil v rámci daňové kontroly na DPH za zdaňovací období únor 2015 nesprávně vykázané údaje v daňovém přiznání žalobce, což vedlo ke stanovení daně z moci úřední. Z dalších indicií pak žalovaný důvodně předpokládal, že stejný problém nastal i ve zdaňovacím období červenec 2015 a daň byla proto stanovena nesprávně. Daňovou kontrolu žalovaný zvolil proto, že předpokládal rozsáhlejší dokazování ve věci jednotlivých obchodů se společnostmi PR Remarketing. Nemohl proto postupovat jinak, než jak postupoval.
7. Je pravdou, že základní lhůta pro stanovení DPH za zdaňovací období červenec 2015 by bez dalšího uplynula dne 27. 8. 2018, když na den 25. 8. 2018 připadla sobota. Výzva žalovaného ze dne 20. 6. 2018 byla žalobci doručena dne 21. 6. 2018, takže se tak stalo v posledních dvanácti měsících před uplynutím stávající lhůty pro stanovení daně. Posouzení další zákonné podmínky, tj. zda výzva žalovaného vedla k doměření daně, nebylo ke dni vyjádření žalovaného k žalobě možné, neboť daňová kontrola stále probíhala a daň doměřena zatím nebyla. Žalovaný však má za to, že dočasná nemožnost posouzení splnění této podmínky prodloužení lhůty z právní úpravy nutně vyplývá, neboť v době vydání výzvy k podání dodatečného daňového přiznání, nelze z povahy věci vědět, zda vůbec dojde k doměření daně a pokud ano, kdy se tak stane. Správce daně je povinen výzvu podle § 145 odst. 2 daňového řádu vydat tehdy, pokud má důvodný předpoklad pro doměření daně. Takový předpoklad zpravidla nebude a ani nemusí být jistotou, ale právě jen důvodným předpokladem. Teprve následně po vydání výzvy bude tak či onak postaveno na jisto, zda je třeba daň doměřit či nikoli. Ukáže-li se

předpoklad správce daně stran doměření daně správným, je třeba daň doměřit a za tím účelem je třeba, aby se lhůta prodloužila. Ukáže-li se naopak, že daň nebylo třeba doměřit, neboť předpoklad správce daně se nepotvrdil, není ani třeba, aby se lhůta pro stanovení daně prodloužila. Na výsledek je však třeba v každém případě počkat. Ze samotné podstaty podmíněného prodloužení lhůty je nutno až do doby, kdy bude postaveno najisto splnění nebo nesplnění poslední podmínky, tj. doměření daně, vycházet z předpokladu prodloužení lhůty. Opačný předpoklad (tj. že se lhůta neprodloužila) by vedl k přímému popření účelu právní úpravy.

8. Zákonný požadavek, aby výzva k podání dodatečného daňového přiznání vedla k doměření daně, jistě vyjadřuje souvislost mezi výzvou a doměřením daně, avšak podle žalovaného tato souvislosti nemusí být bezprostřední a zákon to ani nestanoví. Podle konkrétních okolností může mezi reakcí daňového subjektu na výzvu k podání dodatečného daňového přiznání a doměřením daně proběhnout daňová kontrola, a přesto zůstane souvislost mezi výzvou a doměřením daně zachována. Tak tomu bude v případě, kdy se správce daně v rámci daňové kontroly zaměří právě na svůj předpoklad, pro který výzvu podle ust. § 145 odst. 2 daňového řádu vydal a kdy se v rámci daňové kontroly tento předpoklad potvrdí, pročez pak bude potvrzený předpoklad důvodem doměření daně. Souvislost mezi výzvou a doměřením daně bude nepochybně zachována a výzva nakonec povede k doměření daně, neboť stála na začátku doměřovacího řízení, které vyústilo k doměření daně.
9. Právní názor žalobce, podle kterého výzva povede k doměření daně jedině tehdy, pokud bude daň doměřena podle dodatečného daňového přiznání nebo podle pomůcek, nemůže obstát. Nemůže být totiž na vůli daňového subjektu, aby svým rozhodnutím stran toho, jak bude na výzvu reagovat, doměření daně zmařil skrze zmeškání lhůty pro stanovení daně. Daňový subjekt by mohl vyjádřit věcný nesouhlas s výzvou a znemožnit tím správci daně stanovení daně podle pomůcek, čímž by vyloučil prodloužení lhůty pro stanovení daně podle ust. § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu, v důsledku toho pak i zahájení daňové kontroly a stanovení daně, které správce daně předpokládal, když výzvu vydal. Žalovaný má za to, že obстоjí-li výzva k podání dodatečného daňového přiznání v testu první podmínky (doručení výzvy v posledních dvanácti měsících lhůty pro stanovení daně a její způsobilost vést k doměření daně), může se správce daně spolehnout na předpoklad prodloužení lhůty.
10. Žalovaný má dále za to, že rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2015 č. j. 2 Afs 1/2015-49, jímž argumentuje žalobce, na projednávanou věc nedopadá. V jím posuzované věci jednak již byla daň stanovena, takže bylo možno posoudit, zda výzva vedla k doměření daně či nikoliv, a jednak byla daň stanovena zřejmě jen na základě výsledku daňové kontroly. Mezi výzvou k podání dodatečného daňového přiznání a daňovou kontrolou tedy zřejmě nebyla žádná věcná souvislost. To potvrzuje i rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2018 č. j. 1 Afs 300/2017-26 (odst.[17] tohoto rozsudku). Pro posuzovanou věc je zásadní, že NSS v rozsudku sp. zn. 1 Afs 300/2017 potvrdil, že mezi reakcí daňového subjektu na výzvu správce daně k podání dodatečného daňového přiznání a doměřením daně, může proběhnout daňová kontrola, aniž by to zmařilo prodloužení lhůty pro stanovení daně podle ust. § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu. Žalovaný v podrobnostech odkázal na odůvodnění tohoto rozsudku NSS. Žalovaný má za to, že v posuzované věci je zcela zřejmá věcná souvislost mezi výzvou žalovaného k podání

dodatečného daňového přiznání a zahájenou daňovou kontrolou, přičemž lhůta pro stanovení daně je prodloužena jen podmíněně, ale do skončení daňové kontroly je nutně třeba vycházet z předpokladu jejího prodloužení o jeden rok, tj. do dne 27. 8. 2019. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

11. Žalobce v replice doručené krajskému soudu dne 14. 1. 2019 vyjádřil nesouhlas s argumentací žalovaného a uvedl, že postup žalovaného, jenž předcházel zahájení daňové kontroly, není dle žalobního tvrzení nezákonným zásahem ve smyslu s.ř.s. a ani předmětem zásahové žaloby. Podle žalobce není pravdou, že by v žalobě nerozporoval výzvu správce daně k dodatečnému daňovému přiznání a její způsobilost vést k doměření daně. Žalobce v části III žaloby výzvu rozporuje. K tomu dále uvedl, že výzva nebyla způsobilá vést k doměření daně, neboť žalovaný při jejím vydání vycházel ze závěru daňové kontroly za zdaňovací období únor 2015. Žalobce s těmito závěry nesouhlasí a považuje je za nesprávné a nezákonné, což žalovanému písemně sdělil již v souhrnném vyjádření ke skutečnostem zjištěným v rámci daňové kontroly za zdaňovací období únor 2015. Žalobce nesouhlasí s tím, jak žalovaný posoudil transakce mezi žalobcem a společností PR Remarketing, neboť toto nesprávné posouzení mělo za následek nesprávné a nezákonné stanovení DPH za zdaňovací období únor 2015 z moci úřední. Proti tomu žalobce brojí dostupnými opravnými prostředky (odvolání proti platebnímu výměru). V posuzované věci má žalovaný očividně v úmyslu postupovat zcela stejně, a proto žalobce reagoval na výzvu tak, že mu není znám důvod pro podání dodatečného daňového přiznání. Proto také má žalobce za to, že tato výzva nemůže vést k doměření daně, neboť ta by byla rovněž stanovena nesprávně. Žalobce dále nesouhlasí s argumentací žalovaného ohledně existence příčinné souvislosti mezi výzvou a doměřením daně. Judikatura, na kterou žalobce odkázal, jednoznačně stanovuje, že v případě zahájení daňové kontroly v návaznosti na nevyhovění výzvy k podání dodatečného daňového přiznání, není naplněna hypotéza uvedeného zákonného ustanovení, tj. nedojde k prodloužení lhůty pro stanovení daně. Ve stejném smyslu vyznívá komentář k daňovému řádu (Lichnovský, Ondrýsek a kolektiv: Daňový řád. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 538 – 539). Žalobce setrval na důvodnosti žaloby.
12. Žalovaný na výzvu soudu podáním ze dne 24. 5. 2019 sdělil, že daňová kontrola DPH za zdaňovací období 2015 probíhající u žalobce byla ukončena dne 17. 5. 2019. Podle jejích výsledků nedojde ke změně poslední známé daně.
13. Podle ust. § 82 s.ř.s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
14. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalovaný vydal dne 20. 6. 2018 pod č. j. 103934/18/4232-22792-805723 výzvu podle § 145 odst. 2 daňového řádu, kterou žalobce vyzval k podání dodatečného daňového přiznání k dani k DPH za červenec 2015. V odůvodnění výzvy odkázal na výsledky daňové kontroly na DPH za zdaňovací období únor 2015 a poznatky z dat deklarovaných daňovým subjektem v podaném

souhrnném hlášení. Z těchto podkladů dovedl důvodný předpoklad, že lze mít za to, že ke stejným pochybením jako v únoru 2015 došlo v rámci deklarace dodání zboží také ve zdaňovacím období červenec 2015. Dne 29. 8. 2018 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na DPH za zdaňovací období červenec – říjen 2015 (protokol ze dne 29. 8. 2018 č. j. 142003/18/4232-22792-803578). S výsledky kontrolního zjištění (č. j. 85483/19/4232-22792-803578) byl žalobce seznámen u ústního jednání dne 17. 5. 2019 (protokol č. j. 85488/19/4232-22792-804365), zpráva o daňové kontrole (č. j. 88125/19/4232-22792-803578) byla projednána téhož dne.

15. Podle ust. § 148 odst. 1 daňového řádu daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.
16. Podle ust. § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k podání dodatečného daňového tvrzení nebo oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud tato výzva vedla k doměření daně.
17. Podle § 145 odst. 2 daňového řádu, pokud lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, může správce daně vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení a stanovit náhradní lhůtu. Nevyhoví-li daňový subjekt této výzvě ve stanovené lhůtě, může správce daně doměřit daň podle pomůcek.
18. Krajský soud ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 17. 10. 2019 č. j. 22 A 67/2018-33 tak, že žalobu zamítl. Tento rozsudek byl zrušen rozsudkem NSS ze dne 5. 3. 2020 č. j. 1 Afs 441/2019-29, který nabyl právní moci dne 6. 3. 2020 (dále jen „zrušující rozsudek“). Zrušujícím rozsudkem byla současně věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž je krajský soud vázán právním názorem vysloveným NSS ve zrušujícím rozsudku.
19. Krajský soud v dalším řízení vycházel ze stěžejní judikatury, za kterou pro posuzovanou věc označil NSS ve zrušujícím rozsudku svůj rozsudek ze dne 30. 4. 2015 č. j. 2 Afs 1/2015-49. V odkazované věci NSS posuzoval situaci, kdy daňový subjekt v reakci na výzvu správce daně sdělil, že není důvod pro podání dodatečného přiznání k dani. Správce daně poté zahájil daňovou kontrolu a vyměřil daň na základě jejich výsledků. Nejvyšší správní soud v tomto případě konstatoval, že nebyla splněna zákonná podmínka, aby výzva vedla k doměření daně, neboť daň byla doměřena na základě daňové kontroly a nikoliv na základě výzvy. Výzva tudíž nemohla mít zákonem předpokládaný účinek prodloužení lhůty o jeden rok. K zahájení daňové kontroly a vyměření daně teprve v takto „prodloužené“ lhůtě proto došlo nezákonně po uplynutí prekluzivní lhůty ke stanovení daně. Na tyto závěry navázal NSS v rozsudku ze dne 20. 5. 2015, č. j. 1 Afs 32/2015 – 28, v němž uvedl, že jsou plně přenositelné i na řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem v podobě daňové kontroly zahájené po uplynutí lhůty pro stanovení daně. Lze tedy shrnout, že následně zahájená daňová kontrola nemá natolik bezprostřední vztah k výzvě k podání dodatečného daňového tvrzení, aby byly splněny podmínky shora uvedeného zákonného ustanovení

(„výzva vedla k doměření daně“). K prodloužení lhůty pro stanovení daně o 1 rok proto v takovém případě nedochází.

20. Jak dále uvedl NSS ve zrušujícím rozsudku (bod [17]); tento výklad nebyl překonán ani rozsudkem NSS ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 Afs 300/2017 – 26, na nějž odkázal ve své argumentaci žalovaný. V této věci totiž správce daně po vydání výzvy doměřil daň dokazováním mimo daňovou kontrolu, aniž by daňovému subjektu umožnil v průběhu dokazování uplatnit jeho procesní práva. Soud proto závázal správce daně, aby v dalším řízení stanovil daň pomůckami, popřípadě provedl dokazování v řádném procesu v rámci daňové kontroly či postupu k odstranění pochybností. Soud se v této části rozsudku skutečnostmi rozhodnými pro běh prekluzivní lhůty výslovně nezabýval. V žádném případě ovšem závěry předchozí judikatury neodmítl, naopak z nich sám vycházel v bodě [17] rozsudku.
21. NSS dále doplnil (bod [18] zrušujícího rozsudku), že *po reakci daňového subjektu na výzvu správce daně lze použít postupu k odstranění pochybností (§ 89 daňového řádu). Pokud je doměřena daň na základě tohoto postupu, jsou účinky výzvy zachovány. Skutečnost, že v rámci doměřovacího řízení proběhne postup k odstranění pochybností, nevylučuje návaznost rozhodnutí o stanovení daně k výzvě podle § 145 odst. 2 daňového řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 2 Afs 22/2016 - 43). Lze učinit obecný závěr, že § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu předpokládá, že účinky výzvy na prodloužení lhůty pro stanovení daně nastávají v případě, že mezi vydáním výzvy a doměřením daně existuje blízká věcná (a pravidelně i časová) souvislost. Ta je dána, pokud je daň doměřena přímo v návaznosti na výzvu nebo následně zahájený postup k odstranění pochybností ohledně stejných skutečností, které jsou vyjádřeny ve výzvě, nikoliv již při doměření daně na základě výsledků daňové kontroly. Daňovou kontrolu tudíž může správce daně zahájit pouze v původní lhůtě pro stanovení daně.*
22. Dále se NSS ve zrušujícím rozsudku (odst. [19]) vyjádřil také k charakteru výzvy podle § 145 odst. 2 daňového řádu v tom smyslu, že je operativním nástrojem a lhůta k podání dodatečného daňového tvrzení (případně vyjádření nesouhlasu daňového subjektu s důvody změny poslední známé daně) je obvykle stanovována v řádech dnů. *Pakliže je výzva k podání dodatečného daňového tvrzení vydána až na samém sklonku prekluzivní lhůty ke stanovení daně, skutečnost, že již nezbývá časový prostor k zahájení daňové kontroly, je nutné připsat k tíži správce daně.*
23. NSS rovněž odmítl výklad, že reakci daňového subjektu, který v návaznosti na výzvu správci daně vyjádří nesouhlas s důvody podaného dodatečného daňového přiznání, lze vnímat jako dodatečné daňové přiznání v materiálním smyslu na daň ve výši 0 Kč, přestože tento závěr v minulosti judikatura NSS dovodila, přičemž zdůraznil smysl a účel ust. § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu, jímž je prodloužení lhůty pro stanovení daně v případě, že daňový subjekt podá dodatečné daňové přiznání na daň ve výši odlišné od poslední známé daně (tedy na daň vyšší nebo nižší) tak, aby měl správce daně dostatečný prostor tvrzení daňového subjektu prověřit. Jen tehdy dochází k prodloužení lhůty pro stanovení daně bez dalšího. Nelze akceptovat, aby k prodloužení lhůty sama o sobě vedla jakákoli reakce daňového subjektu na výzvu správce daně bez ohledu na souvislost doměření daně s důvody vydané výzvy.

V takovém případě by byla omezující podmínka daného ustanovení („pokud výzva vedla k doměření daně“) vyprázdněna ve všech případech, kdy daňový subjekt nezůstane zcela pasivní.

24. Na základě uvedené argumentace dospěl krajský soud v posuzované věci k závěru, že výzva žalovaného učiněná vůči žalobci dne 20. 6. 2018 nemohla mít zákonem předpokládaný účinek prodloužení lhůty o jeden rok ve smyslu ust. § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu a zahájení daňové kontroly na DPH za zdaňovací období červenec 2015 protokolem ze dne 29. 8. 2018 č. j. 142003/18/4232-22792-803578 bylo nezákonné, neboť k němu došlo po uplynutí prekluzivní lhůty ke stanovení daně za toto zdaňovací období, která uplynula dnem 27. 8. 2018 (ust. § 99 ZDPH, § 136 odst. 4 a § 33 odst. 4 daňového řádu).
25. Na základě uvedené právní argumentace proto krajský soud shledal žalobu důvodnou, když daňová kontrola vedená žalovaným vůči žalobci za zdaňovací období červenec 2015 zahájená protokolem ze dne 29. 8. 2018 byla nezákonným zásahem. Ve věci bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalobci vzniklo právo na náhradu nákladů řízení sestávajících ze zaplacení soudního poplatku za podanou žalobu ve výši 2 000 Kč a soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč a dále z nákladů za právní zastoupení, a to za 4 úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsí žaloby, replika, kasační stížnost) po 3 100 Kč a 4x režijní paušál po 300 Kč (ust. § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. advokátního tarifu, v platném znění.) Náklady právního zastoupení byly zvýšeny podle ust. § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinnen zaplatit podle zvláštního právního předpisu, tj. na částku 16 456 Kč. Celkově činí žalobcovy náklady řízení částku 23 456 Kč.
27. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159 a § 168 o. s. ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. za použití ust. § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo uplatňuje-li stěžovatel stížní body, které napadají závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku dosud nevyjadřoval – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 25. června 2020

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu